

Sustuğumuz Cümlelerde Kaybolduk

– Furkan Küçükkeçinci · 31 Ekim 2024

Bir yolculuğa çıkmış gibiydik, ama sanki farklı rotalar seçmiştik. Adımlarımız aynı hızda, fakat kalplerimiz farklı notalarda çarpıyordu. Uzun uzun konuşmak gerekti belki; anlatmak, anlatılmak, duymak, dinlenmek. Sesimizin kısılmasına izin vermeden, boğazımız düğümlenmeden... Ne kadar da çok şey vardı içimizde birbirimize akıtamadığımız; öyle çok ki, sessizliğimizin ağırlığı altında ezildiğimiz anlar çoğalıyordu.

Bazen kelimeler en yalın halleriyle sökün etmeliydi dudaklarımızdan, oysa biz cümlelerimizin ağırlığından korktuk. İma ettik, gizledik, kenarından köşesinden dolanarak gerçekleri sakladık. Belki de kırılmaktan, kaybetmekten çekindiğimizdendi bu hâlimiz. Sessizlik, sığınabileceğimiz güvenli bir liman oldu. Anlaşılmamış olmanın o acı tadını, paylaşılamayan hislerin yalnızlığını yudum yudum içimize çektik. Birbirimizi kaybetmemek uğruna sustuk, ama sustukça daha da uzaklaştık.

Bir kelimenin peşinde koşmakla geçen onca zamandan sonra anladık ki; yaralarımız, anlatamadıklarımızın yarım kalan sesinde gizliydi. Birbirimize söyleyemediklerimizle inşa ettiğimiz bir duvar vardı aramızda ve o duvarı aşmak yerine, üstünden bakıp uzaktan el sallamakla yetindik. Üzgündük, ama üzgün olduğumuzu bile konuşamadık.

Uzun konuşmalarımız olmadı, belki de konuşmayı hiç öğrenemedik. İçimizde fırtınalar koparken bile birbirimize bakıp yalnızca gülümsedik. Anlaşılmamanın verdiği o huzuru aradık, ama anlaşılmamışlığımızın içinde boğulduk. Bu yüzden şimdi, artık hiçbir şey söyleyemediğimiz bir noktada durmuş, uzaklardan birbirimize bakıyoruz. Upuzun konuşmak gerekti; ama biz yalnızca ima ettik, suskunluklarımızın gölgesinde kaybolarak...